

[Jørgen Jensen]

tekniske og faglige kunnen, som er til stede i Helsingør, det til et af de værfter, som i hvert fald måtte overleve. Det er den ene grund til, at vi peger på Helsingør Værft. Vi skal også erindre os i den forbindelse, at samtlige partirepræsentanter i Helsingør byråd jo netop har anmodet dette folketing om at gøre noget for at sikre, at værftet kunne fortsætte, og det er oven i købet fremskridtspartiet, venstre og alle de andre, som her synes, det er uhyrligt, at vi retter denne henvendelse.

Hertil kommer yderligere én ting, som er væsentlig, og det er, at netop vedrørende Helsingør Værft og netop nu havde regeringen mulighed for at gribe ind. Det var ikke på samme måde tilfældet, da vi havde situationen på B & W. Helsingør Værft har specialiseret sig i bygning af færger, de har specialiseret sig i bygning af en række af de statsopgaver, som er nedlagt i beskæftigelsesplan II. Man kunne altså her, hvis der var vilje, forhindre, at hundreder blev afskediget, som de allerede er blevet det på Helsingør Værft, og man kunne, som vi har skrevet i bemærkningerne, have undgået den utryghed, der er blandt tusinder af familier i Helsingør. Derfor pegede vi konkret på færgerne. Det havde været muligt at afgive de ordrer. Vi har jo tidligere prøvet på at presse på, sagt, at ikke alene de tre færger, men også andre, som der ville blive brug for, kunne fremskyndes.

Helsingør Værft har også internationalt et ry, og vi har peget på, at hvis danske værfter var stillet på samme måde som andre værfter i den kapitalistiske verden, økonomisk og finansielt, med støtteordninger, ville de også have mulighed for at skaffe sig ordrer.

Det er rigtigt, at vi har nævnt Cuba, og det er rigtigt, at Cuba har fået bygget skibe på Helsingør Værft og nydt godt af de kreditordninger, vi har herhjemme. Det er også rigtigt, at man kan tale om, at der er en stor gæld, men vi skal for det første erindre os, at den bliver forrentet, og for det andet skal man erindre den samarbejdsaftale, som lige er afsluttet med Cuba, hvor man jo netop taler om udviklingen af de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem de to lande, og hvor man også nævner, at Cuba er et udviklingsland. Men det er et udviklingsland, som både er stabilt, og hvor der er en stærk udvikling, og hvor det altså ikke vil være urimeligt og heller ikke nationaløkon-

misk forkert at give støtte for yderligere at sikre arbejder til værftet.

Langsigtede og statslige handelsaftaler med den socialistiske verden ville også åbne muligheder. Nu er der nævnt B & W. Jeg vil blot nævne, at bl. a. B & W var i den situation, at værftet kunne få andet arbejde end skibsbyggeri fra DDR, men at det bl. a. kræver en langsigtet aftale, en statslig aftale, og det er højst sandsynligt, at det arbejde går til Vesttyskland. Der var altså mulighed for at sætte ind, hvis man ville. Men vi har altså peget på Helsingør Værft, fordi vi sagde, at her kunne man gøre noget nu.

Der er talt meget om det urimelige i, at vi kræver en tilbundsående undersøgelse af de økonomiske forhold i Lauritzenkoncernen. Ja men skal vi nu ikke erindre os det, som allerede er sagt heroppe, nemlig at under højkonjunkturerne investerede man penge i værfter, da var der ikke nogen som helst tilbageholdenhed. Nu talte man meget om, hvad der skete på Lindø; for den sags skyld kunne man også tale om, hvad der skete på Danværfterne. Det er en kendsgerning, at det også er nødvendigt at kræve af dem, som under højkonjunkturerne tjente på værfterne, at de nu er med til at yde noget.

Vi er ikke af den opfattelse, at vi kan forhindre, at der for øjeblikket er vanskeligheder i værftsindustrien, og derfor peger vi også på, at der skulle nedsættes et udvalg, som inden for en begrænset tidsfrist skulle sikre andre beskæftigelsesopgaver.

Må jeg så svare regeringen og socialdemokratiet, som spørger, hvorfor man skal overtage de kriseramte industrier og overlade de givende til private. Nu har kommunisterne gang på gang stillet krav om nationalisering af energisektoren, vi har også krævet banker og pengeinstitutter nationaliseret. Vi har også krævet, at man skulle gribe ind over for jord og fast ejendom, men end ikke vort forslag om, at man skulle indefryse værdistigningen som en offentlig prioritet, har man villet være med til fra socialdemokratiets side. Vi har stillet en lang række konkrete forslag i den retning. Vi mener altså ikke, at staten kun skal overtage de industrier, som ikke er givende, men det, vi har sagt i bemærkningerne, er, at hvis det viser sig, at Lauritzenkoncernen ikke selv har vilje til og ønske om at bruge de penge, de bl. a. har tjent på Danværfterne herhjemme, til at sikre en bevarelse